

dette Spørgelse paa anden Maade genopstaar.

Hvad jeg her har berørt, er jo Spørgsmaal, som interesserer Befolkningen i høj Grad, ikke mindst ogsaa det sidste, og som, hvad hele den økonomiske Krise angaar, for en væsentlig Del berører Befolkningens Livsinteresser. Det nytter ikke, at Ministeriet siger: Gaa udenom. Det maa finde sig i, at vi beskæftiger os med dette Spørgsmaal, og skulde Ministeriets Medlemmer, naar de igen tager Ordet, finde det praktisk ikke at sige noget herom, saa skal vi nok spørge dem igen. Forhaabentlig faar vi da Rede paa, hvad Befolkningen kan vente i alle Henseender af dette Ministerium. Der er ingen Vej udenom disse Spørgsmaal. Da Rigsdagen var hjemsendt, gik det an, saa kunde man tale i en overlegen Tone i Barløse og Ringsted, og hvor man nu færdedes, men nu er Rigsdagen kommet ind, og nu vil Kravene om Handling lyde hver Dag baade her inde og ude i den store Befolkning, som venter Handling fra Rigsdag og Regering.

Der er talt en Del om at styrte Regeringen. Ogsaa i Dag har den ærede Ordfører for Venstre beskæftiget sig med noget, han kalder et Frieri. Han kunde ikke forstaa, at Socialdemokraterne vilde have Samarbejde med de Konservative. Ja, jeg ved jo, at det ærede Medlem og hans Parti tidligere udmærket godt har kunnet forstaa, at vi vilde have Samarbejde med Venstre, og nogen stor Forskel paa Venstre og Konservative er der ikke i mange Henseender. Naar vi altsaa overfor en vis bestemt Fjende kunde med frelst Samvittighed samarbejde med Venstre i mange Aar, kunde vi vel, hvis det var nødvendigt overfor en ny Fjende, samarbejde med andre, hvis noget Samarbejde overhovedet var muligt. Imidlertid, det Frieri, som den ærede Ordfører talte om, indeholdt aldeles ikke noget om, at vi vilde samarbejde med de Konservative, aldeles ikke. Det indeholdt Tanker om et Eksperiment, som kunde gøres, hvis de Konservative virkelig for Alvor ønskede at bringe Redning til den nødstedte Industri. Det viste sig, at saa brændende var deres Ønske ikke. Saa var det forbi, der var ingen forsmaaet Elsker i det Forhold, aldeles ikke. Tværtimod. Men det forekom mig unægteligt, at den ærede Ordfører var meget omhyggelig for at faa konstateret det gode Forhold mellem sig og de Konservative. Han læste for os nogle Artikler med Komplimenter, rigtige Elskovskomplimenter fra

hed konservativ Side overfor Venstre. Jeg skal ikke trætte Tinget med at oplæse, men jeg har nogle andre Avisartikler fra konservativ Side, det er virkelig ikke Komplimenter, ikke glødende Elskovserklæringer. I de lyse Øjeblikke, som den konservative Presse nu og da har, siger den Sandheden. Saadan gaar det jo i ethvert Ægteskab. Der er Tider, hvor Ægtefællerne siger hinanden Sandheden, og andre Tider, hvor de kaster Kærlighedens Kaabe derover. Den ærede Ordfører for Venstre følte sig i Dag opfordret til at benytte Kærlighedens Kaabe, han veg forsigtigt udenom alle de onde Opgør, der har været i Løbet af Sommeren. Gaa udenom var ogsaa hans Valsprog her. Der er talt om at styrte Regeringen, det er ogsaa sagt, at dens Medlemmer er trætte. Det er nu ganske umuligt. Venstres Mænd bliver ikke trætte, navnlig ikke efter den Sommer, de har tilbragt, det bliver man ikke træt af. Nej, de Historier, der har staaet i Aviserne i den Retning, er urigtige, Venstres Mænd gaar ikke frivilligt, det er jeg sikker paa. I den Henseende frygter jeg ikke, om jeg saa maa sige. Men falde kan et Ministerium naturligvis. Der er før faldet et Ministerium. Jeg har set, at det skulde være noget særlig rædselsvækkende at falde for en Trekant, det forstaaer jeg ikke. Skal de falde, saa kommer Trekanten nok i Orden. Jeg maa sige, at ude i den store Befolkning er der Tusinder og atter Tusinder, som ønsker, at denne Regering vilde falde i Dag. Saa slet har denne Regerings Virksomhed været, at der er Tusinder og atter Tusinder, der imødeser den Stund. Ja, selv blandt vore politiske Modstandere er der mange, som imødeser den Stund, og som siger: Gud bedre det, lad os faa Socialisterne, eller hvem det skal være, til Magten, for værre end det nu er, kan det dog absolut aldrig blive. Men jeg tror, at Befolkningen, som nærer dette Haab om Regeringens Fald hellere i Dag end i Morgen, maa være taalmodig nogle Dage endnu. Jeg tror ikke, Faren er til Stede lige i Øjeblikket. Det konservative Folkeparti er jo Pillen, som bærer, og dette Parti har i hvert Fald, naar de er optraadt officielt — det fik vi ogsaa Beviser for af den ærede Ordfører —, foretrukket at kvæle den danske Industri fremfor at kvæle dette Ministerium. De kapitalistiske Interesser er Kittet, som binder, og det binder vel sagtens nok den Tid endnu, som de selv anser for nødvendigt. Imidlertid vil de kommende Dage nok belære os om, hvorledes